

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/S/1516/1186 van 7 juni 2016
in de zaak 1516/RvVb/0084/SA

In zake: mevrouw **Agnes PETERBROECK**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **deputatie** van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

verwerende partij

*Tussenkommende
partijen:*

1. de bvba **TERVUREN INVEST**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Koen GEELEN en Wouter MOONEN
kantoor houdende te 3500 Hasselt, Gouverneur Roppesingel 131
waar woonplaats wordt gekozen

2. mevrouw **Ingrid DIERICKX - HUYGHE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Gwijde VERMEIRE
kantoor houdende te 9000 Gent, Voskenslaan 301
waar woonplaats wordt gekozen

3. de vzw **RANA**
met zetel te 3080 Tervuren, Populierenlaan 17
waar woonplaats wordt gekozen

vertegenwoordigd door:
de heer Donato BALLASINA

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 16 oktober 2015 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 10 september 2015.

De deputatie heeft met de bestreden beslissing de beslissing van 20 november 2014 ingetrokken, het administratief beroep van onder meer de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren van 19 maart 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard en aan de eerste tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend voor het bouwen van een rust- en verzorgingstehuis met seniorenflats en terreinaanleg.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 3080 Tervuren, Hertenbergstraat 57 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie F, nummers 28d, 29a, 29b, 29e, 29f, 29g, 30a2, 30p, 90z en 77a.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 16 november 2015 bij de Raad een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld. Met een arrest van 30 november 2015 (nr. RvVb/UDN/1516/0282) heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Dit arrest is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 30 november 2015. De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 18 december 2015 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend overeenkomstig artikel 69, tweede lid Procedurebesluit.

2.

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschriften tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 12 april 2016, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory VERHELST die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Wouter MOONEN die verschijnt voor de eerste tussenkomende partij, advocaat Gwijde VERMEIRE die verschijnt voor de tweede tussenkomende partij, en de heer Donato BALLASINA die verschijnt voor de derde tussenkomende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij is schriftelijk verschenen.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

1.

De bvba TERVUREN INVEST verzoekt met een aangetekende brief van 1 februari 2016 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de Raad heeft met een beschikking van 21 maart 2016 de eerste tussenkomende partij toegelaten om in de debatten over de vordering tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

2.

Mevrouw Ingrid DIERICKX – HUYGHE verzoekt met een aangetekende brief van 19 november 2015 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de Raad heeft met een beschikking van 21 maart 2016 de tweede tussenkomende partij toegelaten om in de debatten over de vordering tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

3.1.

De vzw RANA verzoekt met een aangetekende brief van 21 november 2015 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de Raad heeft met een beschikking van 21 maart 2016 de derde tussenkomende partij toegelaten om in de debatten over de vordering tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

In deze beschikking wordt evenwel vastgesteld dat de volgende stukken ontbreken bij het verzoekschrift tot tussenkomst:

- een afschrift van de akte van aanstelling van de organen
- een afschrift van het bewijs dat het daarvoor bevoegde orgaan beslist heeft in rechte te treden
- een schriftelijke volmacht van een raadsman die geen advocaat is
- een inventaris van de overtuigingsstukken die overeenkomstig die inventaris genummerd zijn

De derde tussenkomende partij werd verzocht om uiterlijk op de zitting waarop de vordering tot schorsing wordt behandeld het verzoekschrift tot tussenkomst te regulariseren. De derde tussenkomende partij heeft aan dit verzoek geen gevolg gegeven zodat haar verzoekschrift tot tussenkomst overeenkomstig artikel 61, §2 Procedurebesluit, minstens voor wat de behandeling betreft van de vordering tot schorsing, wordt geacht niet te zijn ingediend.

3.2.

Volledigheidshalve stelt de Raad bovendien vast dat de derde tussenkomende partij het verschuldigde rolrecht niet heeft gestort en dat zij op de openbare zitting van 12 april 2016 geen redenen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling heeft gegeven om deze niet-betaling van het rolrecht te verantwoorden. Het verzoek tot tussenkomst van de vzw RANA is in die zin zelfs

onontvankelijk voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft.

IV. FEITEN

1.

Op 16 november 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de eerste tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een rust- en verzorgingstehuis met seniorenflats en terreinaanleg”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘Leuven’, gelegen in gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 30 november 2011 tot en met 30 december 2011, worden tien bezwaarschriften ingediend, onder meer door de verzoekende partij en de tweede en derde tussenkomende partij.

De provinciale dienst Waterlopen brengt op 15 december 2011 een gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 16 december 2011 een gunstig advies uit.

Onroerend Erfgoed Vlaams-Brabant brengt op 19 december 2011 een gunstig advies uit.

De brandweer van Overijse brengt op 26 januari 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren verleent op 7 februari 2012 gunstig advies.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 9 maart 2012 aanvankelijk een ongunstig advies omwille van het ontbreken van een vergunning op grond van het Woonzorgdecreet, doch dit advies wordt nog op diezelfde datum vervangen door een gunstig advies.

2.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren verleent op 19 maart 2012 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij waarbij het de overwegingen van zijn voorafgaand gunstig advies overneemt.

De verzoekende partij en de tweede en derde tussenkomende partij tekenen tegen deze beslissing administratief beroep aan.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 20 juli 2012 om deze beroepen ontvankelijk en gegrond te verklaren en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 30 juli 2012 beslist de verwerende partij op dezelfde datum om de administratief beroepen in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

3.

Tegen deze weigeringsbeslissing tekent de eerste tussenkomende partij op 14 augustus 2012 willig beroep aan bij de verwerende partij.

De verwerende partij geeft op 6 september 2012 gevolg aan dit willig beroep, trekt haar beslissing van 30 juli 2012 in en verleent onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging ingesteld. De tweede tussenkomende partij heeft tegen de beslissing van 6 september 2012 een vordering tot vernietiging ingesteld.

De Raad heeft met een arrest van 26 augustus 2014 met nummer A/2014/0584 het beroep van de tweede tussenkomende partij ontvankelijk en gegrond verklaard en de beslissing van 6 september 2012 vernietigd. Aan de verwerende partij werd het bevel opgelegd een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest.

4.

Na het vernietigingsarrest van 26 augustus 2014 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in een verslag van 16 oktober 2014 om het administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 18 november 2014 beslist de verwerende partij op 20 november 2014 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

De verzoekende partij heeft opnieuw een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van deze beslissing ingediend bij de Raad (rolnummer RvVb/1415/0313/SA/0306). De tweede tussenkomende partij heeft eveneens een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de beslissing van 18 november 2014 ingesteld bij de Raad (rolnummer RvVb/1415/0318/SA/0311).

Middels een ter griffie neergelegd verzoekschrift, vordert de verzoekende partij op 11 maart 2015 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 november 2014 wegens uiterst dringende noodzakelijk. Met een arrest van 24 maart 2015 (nr. UDN/2015/0006) willigt de Raad deze vordering in en schorst de beslissing van 20 november 2014 wegens uiterst dringende noodzakelijkheid (rolnummer RvVb/1415/0005/UDN).

5.

Klaarblijkelijk in navolging van het arrest van 24 maart 2015, adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in een verslag van 11 augustus 2015 om de beslissing van 20 november 2014 in te trekken en onder voorwaarden een nieuwe stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 10 september 2015 beslist de verwerende partij op dezelfde datum om de beslissing van 20 november 2014 in te trekken en onder voorwaarden een nieuwe stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing ditmaal als volgt:

“
... ”

j) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. De aanvraag is voor het grootste gedeelte gelegen binnen een 'mogelijk overstromingsgevoelig gebied', volgens de recentste update van deze kaarten. Het gebied strekt zich uit over de grootste delen van de bouwzone. Deze gebieden bevatten zowat 20% van het Vlaamse grondgebied. Het zijn de vroegere 'natuurlijk overstroombare gebieden' (NOG), aangevuld met de potentieel overstromingsgevoelige gebieden en mijnverzakkingsgebieden. De antropogene bodems (bebouwde gebieden waarbij de grond niet langer de originele gelaagdheid heeft) werden hieruit gelicht. De aanvraag grenst aan dergelijk antropogeen gebied.

Ondanks het feit dat er geen overstromingen gekend zijn de laatste decennia, zijn dit gebieden die een zekere vorm van bescherming genieten, daar ze geschikt kunnen zijn om opnieuw wachtbekkens enz... aan te leggen. In principe worden hier geen maatregelen opgelegd ter bescherming van de gebouwen zelf (overstromingsvrij bouwen) gezien er geen reëel overstromingsrisico is. Evenmin kan de ligging binnen een mogelijk overstromingsgebied leiden tot een bouwverbod, of sterke beperkingen inzake de bouwvorm en de bouwdichtheid. Met een gebouw van 3407m² oppervlakte op een terrein van 1ha 42a 24ca wordt een bebouwingsgraad van ca. 24% gerealiseerd, wat laag kan genoemd worden en geenszins onverzoenbaar is met de ietwat verhoogde gevoeligheid voor afstromend water.

In de voorliggende aanvraag is er wel ook een aanzienlijk keldervolume (langer dan 50m), deels onder het maaiveld. Voor aanvragen na 1 maart 2012 (aanpassing uitvoeringsbesluit van 20 juli 2006 bij besluit van de Vlaamse Regering van 14 oktober 2011) is voor deze aanvragen een advies van de Vlaamse Milieumaatschappij verplicht inzake het gewijzigde infiltratieprofiel en de impact op de grondwaterstroming. De aanvraag dateert van voor deze datum. Gezien er geen verplichte adviesverlening is, is het aan de vergunningverlenende overheid om te beoordelen of er te vermijden schade kan ontstaan aan de watersystemen.

Daarbij wordt door de beroepers vooral gewezen op de bronbemaling die zal plaatsvinden ter hoogte van de bouwput. Hier kan gesteld worden dat bronbemaling een courante technische praktijk is, die inderdaad tijdelijk de grondwaterhuishouding kan wijzigen, maar dat dit niet vanzelfsprekend een permanente schade inhoudt die het uitvoeren van bouwwerken zou moeten beletten.

Hier dient gesteld te worden dat het gebouw tot op ruim 50m vanaf de lager gelegen Voer zal verwijderd blijven, dat de bemaling plaatsvindt boven het niveau van de Voer en dat grond met een vrij hoge infiltratieklasse (goed gedraineerd) sowieso gevoelig is aan grote afwisseling in het vochtgehalte. Een blijvende schade aan de waterhuishouding is niet te verwachten en dient desgevallend ten gronde afgewogen te worden binnen de milieuvergunningsprocedure klasse 3, die door de gemeente beoordeeld wordt (rubriek 53.2 Vlarem). Het college van burgemeester en schepenen weerlegde eerder al dit bezwaar. Het onttrokken grondwater moet tijdens de bouwwerken - in zoverre mogelijk - terug in de grond worden ingebracht buiten de onttrekkingszone door middel van infiltratie.

Verder staat de toepassing van de gewestelijk verordening op het afkoppelen van hemelwater borg voor het voorkomen van een te grote versnelde afvoer naar de lagergelegen beek en de gebieden stroomafwaarts. Gezien de indieningsdatum van de voorliggende aanvraag is deze inmiddels vervangen verordening nog van toepassing (art.

16 van de gewestelijke verordening van 5 juli 2013). Het feit dat de voorzieningen in overeenstemming zijn met de verordening, met een hemelwaterput van 80.000l en 60.000l aan buffervolume met infiltratievoorziening, waarborgt dit. Het standpunt van de beroepers dat 'maar net' aan de verordening is voldaan en om die reden onvoldoende rekening is gehouden met de watergevoeligheid van het gebied, kan niet worden bijgetreden. De verordening is voorzien op wateroverlast met een eerder zeldzame terugkeerperiode en voorziet dus al in een ruime dimensionering van alle onderdelen (hergebruik, infiltratie, buffering). Bovendien overstijgt de infiltratievoorziening het strikte minimum. Hierbij is rekening gehouden met de infiltratiecapaciteit van de bodem en de ligging naast het bosje verhindert een goede infiltratie niet. De speciale 'extra' voorzorgen die naar voor worden geschoven in overstromingsgevoelige gebieden situeren zich niet in 'extra' afkoppelen, maar hooguit in andere opvattingen inzake bouwwijze of wijze van aanleg van het terrein.

Het feit dat de aanpalende woning kelderloos moest gebouwd worden, zoals gesteld door de beroeper, komt voort uit het gegeven dat deze woning een stuk lager is gelegen in het effectieve overstromingsgebied en dus overstromingsvrij bouwen werd vooropgesteld.

In bijkomende orde kan opgemerkt worden dat er een zekere onduidelijkheid werd aangekaart inzake de uitvoering van de daken als groendak, met een mogelijke impact op de toepassing van de verordening. Op het inplantingsplan is echter af te lezen dat blok B niet met een groendak zal worden afgewerkt en dit dak werd wel degelijk volledig in rekening gebracht bij de toepassing van de verordening. De gemeente stelt dus terecht dat er geen sprake is van misleiding.

Ook in bijkomende orde kan nog opgemerkt worden dat een bestaande inbuizing van de gracht zal verwijderd worden, wat de waterhuishouding ten goede komt.

k) Art.99 § 1.2° van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalt dat niemand zonder voorafgaandelijk stedenbouwkundige vergunning mag ontbossen in de zin van bosdecreet van 13 juni 1990. Onder bossen worden alle met bomen begroeide oppervlakte bedoeld, zoals vastgesteld in art. 3 van dit bosdecreet. Art. 3 §1 van het bosdecreet bepaalt dat de bossen grondoppervlakte zijn waarvan bomen en houtachtige struikvegetaties het belangrijkste bestanddeel uitmaken. De beroeper voert aan dat het betrokken bos geen bos kan genoemd worden omdat het bestaat uit opgeschoten exoten (vermoedelijk overgewaaid van naburige percelen). Niettemin kan vastgesteld worden dat houtachtige struikvegetaties en bomen het hoofdbestanddeel vormen van de begroeiing. In het advies van Natuur en Bos is onmiskenbaar sprake van een 'bos', en het is deze instantie die bepaalt of de begroeiing al dan niet valt onder de definiëring van bos. Of de begroeiing uit inlandse soorten bestaat of meer uit exoten speelt in deze beoordeling geen rol, of evenmin hoeveel bomen juist in de strook die zou vrijgemaakt worden.

Wel is op de verplichtingen van het bosdecreet een afwijking bepaald volgens art. 90bis §7, voor zeer jonge bossen. In het willig beroep wordt hierop gewezen.

Art. 90bis §7. van het bosdecreet stelt het volgende:

...

Dit gegeven was niet gekend bij de beslissing van de deputatie van 30 juli 2012 waar vanuit gegaan werd dat het bos wél voldoende ouderdom had. Aldus wordt de intrekking van deze beslissing en een hernieuwd besluit opportuun geacht teneinde deze materiële vergissing recht te trekken.

Ongeacht de toepassing van de compensatiemaatregelen, die afhankelijk is van de ouderdom van het bos, blijft de begroeiing wel een bos. Daaruit vloeit wel voort dat er een verbod op ontbossing is. Art. 90bis van het bosdecreet bepaalt het volgende:

...

Aan dit verbod kan enkel worden voorbijgegaan met een ontheffing. Wat ook is bevestigd door de Raad voor Vergunningsbetwistingen en heeft geleid tot de vernietiging van het besluit deputatie van 6 september 2012. In anticipatie echter hierop werd tijdens de procedure bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen door de aanvrager zelf een ontheffing op het verbod op ontbossing gevraagd bij de administrateur-generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos, wat bekomen werd op 28 november 2013. De Raad voor Vergunningsbetwistingen was daarbij niet bevoegd om dit nieuwe element bij de procedure te betrekken. Daarnaast bleek ook het ontheffingsbesluit van Natuur en bos van 28 november 2013 aangetast te zijn door een onregelmatigheid inzake delegatiebevoegdheid. Op 25 juni 2015 verscheen in het Belgisch staatsblad het MB van 26 mei 2015 tot wijziging van het MB van 13 november 2006 tot regeling van specifieke en aanvullende delegatie van beslissingsbevoegdheden aan het hoofd van het intern verzelfstandigd Agentschap voor Natuur en Bos. Bij besluit van 2 juli 2015 werd het besluit van de administrateur-generaal van 28 november 2013 betreffende de ontheffing van het verbod op ontbossing ingetrokken en met een nieuw besluit van 2 juli 2015 opnieuw verleend aan bvba Tervuren Invest voor 2,82 are onder volgende voorwaarden:

1. er dient een bebossing van 996 m² palend aan de percelen 30/B/2 en 30/D/2 uitgevoerd te worden. Deze aanplant dient minimaal tien meter te zijn en dient uitgevoerd te worden met inheemse loofboomsoorten (formaat 100/120). De bosaanplant dient in een plantverband van 2,5m x 2,5m uitgevoerd te worden en dient te bestaan uit minimaal drie rijen bomen;
2. de zone tussen de nieuwe weg en het perceel 80/C dient aangeplant te worden met zwart els (formaat 80/100) in een plantverband van 2,5 x 2,5 m.

Momenteel is dus wel volledig voldaan aan het bosdecreet, zonder dat dit iets wezenlijks aan de aanvraag wijzigt.

l) De beroepen zijn hoofdzakelijk gestoeld op het schenden van de zorgplicht inzake de natuurwaarden. Hierbij wordt verwezen naar de zorgplicht, zoals vertaald in het art. 16 van natuurdecreet en het art. 36ter inzake passende beoordeling bij habitatrictlijngebieden.

...

De grond grenst in het uiterst oostelijke punt aan de Voer, waarbij er een habitatrictlijngebied zich uitstrekt tot aan de overzijde van de waterloop. De aangevraagde bebouwing is gelegen op ca. 80m vanaf een habitatrictlijngebied. Het spreekt vanzelf dat het art. 16 van toepassing is binnen de habitatrictlijngebieden. Sommige van deze gebieden omvatten ook een bufferzone, wat hier niet het geval is.

De beroepers stellen echter dat de ligging palend aan een habitatrictlijngebied afdoende is om tot een dergelijke beoordeling over te gaan, door de ligging binnen een 'effectieve bufferzone'. De beroepers trachten dit te staven met verschillende arresten, die betrekking hebben op ingrepen palend aan een habitatrictlijngebied. Hierin wordt verwezen naar het art. 36ter van het natuurbehoudsdecreet.

...

De aanvrager stelt dat de aanvraag diende onderworpen te worden aan deze toetsing, ondanks het niet gelegen is binnen de perimeter van het habitatrictlijngebied, maar wel palend hieraan. In de betrokken arresten ging het om projecten die onmiddellijk paalden aan het habitatrictlijngebied, waarbij onder meer verwezen werd naar de parlementaire voorbereiding van het natuurbehoudsdecreet. Hierin is het volgende terug te vinden (p. 35, conclusies inzake de leidraad van artikel 6 van de habitatrictlijn):

1. De bepalingen van artikel 6, lid 3, van de Habitatrictlijn, zijn niet beperkt tot activiteiten die uitsluitend uitgevoerd worden in of betrekking hebben op een speciale beschermingszone. De waarschijnlijkheid van significante effecten kan niet alleen toenemen als gevolg van plannen en projecten die binnen een

beschermde gebied worden uitgevoerd, maar ook van plannen of projecten die daarbuiten uitgevoerd worden. Het is van belang dat de lidstaten er zowel via hun wetgeving als in de praktijk voor zorgen dat de voorzorgsmaatregelen van artikel 6, lid 3, van de Habitatrichtlijn ook worden toegepast ten aanzien van de ecologische druk die wordt veroorzaakt door ontwikkelingsprojecten die weliswaar buiten "Natura 2000" gebieden worden uitgevoerd, maar die significante effecten kunnen hebben binnen een dergelijk gebied.

Artikel 6.2. van de habitatrichtlijn verplicht de lidstaten de passende maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor de zones zijn aangewezen voor zover die factoren, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn een significant effect zouden kunnen hebben.

Hier is het zo dat het betrokken gebouw op ca. 80m vanaf het habitatrichtlijngebied zal worden uitgevoerd, en hiervan gescheiden wordt door een weg, een beek, een bosje en een viertal tussenliggende woningen. Er is geen enkele directe ruimtelijke wisselwerking tussen het gebouw en het habitatrichtlijngebied. De Voer is uitstromend vanaf het habitatrichtlijngebied in de richting van het project. Daarbij kan de tweede conclusie uit de parlementaire voorbereiding nog worden betrokken:

2. "Bepalen dat een activiteit significante gevolgen kan hebben, heeft praktische en juridische gevolgen. Daarom is het onder meer van belang dat conclusies zorgvuldig plaatsvinden en dat de passende beoordeling een onderzoek door experts en wetenschappelijke analyse moet kunnen doorstaan. Op voorstellen die geacht worden geen significante gevolgen te zullen veroorzaken, hoeft de rest van de procedure waarin artikel 6, leden 3 en 4, van de Habitatrichtlijn, voorziet, niet te worden toegepast. De lidstaten dienen er echter terdege rekening mee te houden dat een dergelijke conclusie moet worden gemotiveerd".

Er dient in alle redelijkheid besloten te worden dat de gevolgen voor het habitatrichtlijngebied onmogelijk significant (=veelbetekend) kunnen zijn.

In dezelfde zin, kan in navolging van de bovenstaande redenering inzake art. 16 gesteld worden dat er geen 'vermijdbare schade' aan de natuurwaarden van dit gebied plaatsvindt. De impact van deze bepaling is ook afhankelijk van wat dient begrepen te worden onder 'vermijdbare schade'. Uit de parlementaire voorbereiding van het wijzigingsdecreet 2002 blijkt dat onder deze term dient begrepen te worden: schade die vermeden kan worden door een activiteit op een andere wijze uit te voeren (bv. met andere materialen of op een andere plaats op de locatie). In het voorliggende geval blijkt dat van de totale aanwezige nog te bebouwen delen van deze zone voor gemeenschapsvoorzieningen slechts ca. 25% wordt ingenomen, en daarbij is gekozen voor een inplanting op het hoogste gedeelte van het terrein, en zo ver mogelijk van het habitatrichtlijngebied. Hier kan niet anders dan worden besloten dat de nodige voorzorgen en maatregelen werden getroffen. Het gegeven dat zich op de grond zelf na langdurige braakligging bepaalde soorten hebben gevestigd, kan geen aanleiding geven om aan deze grond zelf een beschermd statuut te geven. Elke inname van langdurig braakliggend terrein heeft deze gevolgen. Het lager gelegen gedeelte van het perceel werd eerder ingekleurd als biologisch waardevol, en dit blijft, met uitzondering van een toegang, volledig bewaard. De inspanning die geleverd werd om schade te vermijden is duidelijk afdoend, temeer het gedeelte van de grond waarop de

aanvraag betrekking heeft niet als biologisch waardevol is opgetekend en op ruime afstand van het habitatrichtlijngebied is gelegen.

m) De beroepers voeren verder aan dat een milieu-effectenrapport ontbreekt. De gemeente weerlegde dit op een afdoende wijze als volgt:

...

Inmiddels werd het Besluit van de Vlaamse Regering van 1/03/2013 (BS 29/04/2013) goedgekeurd, die in bepaalde gevallen een screeningsnota oplegt. Volgens de toelichtingen die bij het MER-screeningsbesluit worden gegeven is de voorliggende aanvraag te beschouwen als een stadsontwikkelingsproject (bijlage III) waardoor een screening verplicht is geworden.

De vandaag verplichte MER-screeningsnota behoorde nog niet tot de verplichte dossierinhoud ten tijde van de voorliggende aanvraag, maar wordt nu toegevoegd ter ondersteuning van de screening, die in dit geval door de vergunningverlenende overheid zelf dient te gebeuren. Er wordt ingegaan op de disciplines waterkwaliteit en –kwantiteit, grondwater, bodem, natuur, landschap, geluid, geur en mobiliteit. Daarbij wordt verwezen naar de mobiliteitsstudie en de beschrijvende nota uit 2011, de aanvraag tot ontheffing van ontbossingsverbod van 21 juni 2013 en naar het advies van Natuur en Bos van 16 december 2011.

De MER-screeningsnota geeft geen aanleiding tot een inhoudelijke aanpassing van de beoordeling van de aanvraag. Voor de disciplines waterkwaliteit en –kwantiteit, grondwater en bodem wordt verwezen naar de beoordeling onder de punten k) en l); voor de discipline mobiliteit naar de beoordeling onder punt f) en voor de discipline landschap naar de beoordeling onder punt o). De overige aspecten van hinderlijkheid worden behandeld onder het punt n). Uit de projectscreening kan geconcludeerd worden dat met geen significante negatieve milieueffecten te verwachten zijn in de huidige opstelling en rekening houdende met de reeds voorziene maatregelen.

Inzake het screeningsformulier, in zoverre dit het voorwerp van kritiek zou vormen, kan nog worden opgemerkt dat, voor zover dit document zelfs niet verplicht is in voorliggend geval, hieraan geen formele vereiste gesteld wordt, noch dat deze dient beoordeeld te worden op correctheid. De screeningsnota heeft evenmin de bedoeling om al een beoordeling te maken. De screening is enkel een hulpmiddel en vergt geen inhoudelijke beoordeling, noch zijn er sancties voorzien bij nalatigheden in de wijze van screenen. Slechts wanneer zeer belangrijke elementen achterwege worden gelaten in de screening, en er is voor de overheid reden om aan te nemen dat de screening te weinig sluitend is, kan deze afgewezen worden en is het aan de aanvrager om het project voor te leggen bij de MER-cel en een vrijstelling van project-MER te vragen. Het is aan de overheid om te evalueren of een project-MER een vereiste kan zijn, ondersteund door de gegevens uit een screeningsnota. Hier kan geoordeeld worden dat een project-MER niet vereist is.

n) Inzake de hinderlijkheid op andere vlakken wordt er door de bewoners van de Vlierboomstraat nog bezwaar gemaakt inzake de privacy. Hierbij dient gesteld te worden dat het gebouw ontworpen is met een bouwvrije strook van 10m tegenover de achtertuinen van de woningen aan de Vlierboomstraat, waarbij de meeste woningen nog een bijgebouw op de achterste perceelsgrens hebben. Het nieuwe gebouw zou hier maar met twee bouwlagen boven het maaiveld uitkomen en de afstand tot de achtergevels van de woningen bedraagt 60m of meer. Gangbaar wordt hiervoor slechts 20m gehanteerd. Er

wordt geen enkel onevenwicht gecreëerd of abnormale schending van de privacy. Er is ook nergens overmatig verlies van zonlicht of daglicht. Integendeel zijn er meer dan ruime afstanden bewaard.

o) Uit ruimtelijk oogpunt wordt nog bezwaar gemaakt inzake de hoogte van het gebouw, het aantal bouwlagen, de monumentaliteit van het geheel, de architectuur, en dus ook de visuele hinder die hieruit voortvloeit. Hier dient tegenover gesteld te worden dat het project op een terrein van ca. 1ha 42ca wordt gerealiseerd. Dit project wordt uitgewerkt in één bouwcampagne als één samenhangend geheel. Het plangebied kan onderscheiden worden als een afzonderlijke stedenbouwkundige entiteit die zich ver houdt van het bestaande woonweefsel, zonder enige invulling van de omliggende straatwanden. Het project onderscheidt zich van de omliggende kern en doet zich als een zelfstandige entiteit voor. In dat opzicht zijn de stedenbouwkundige criteria die binnen het projectgebied worden gehandhaafd niet hanteerbaar buiten dit projectgebied en omgekeerd.

Voor het omliggende woongebied is de ordening gekend, voor dit nieuwe project kan een nieuw samenhangend geheel gemaakt worden. De voorgestelde hoogtes leiden niet tot een afwijkend hoge bebouwingsvorm. Met een gemiddelde van drie bouwlagen, waarbij de derde bouwlaag afgewerkt wordt als een dakvolume, wordt niet merkkelijk hoger gegaan dan wat kenmerkend is voor de omgeving. Het gebouw manifesteert zich slechts met twee bouwlagen naar de Vlierboomstraat (achtergevels woningen op 60m) en wordt door een bosje gescheiden van de Hertenbergstraat (60-70m). De meest directe relatie is er met enkele woningen aan de Hertendreef, maar ook hier werd een ruime afstand van minstens 19m bewaard en is er een bijkomend groenscherm van 10m gepland. Al deze afstanden en omliggende structuren maken dat het gebouw ver van de omliggende bebouwing blijft en zich geenszins als een mastodont zal voordoen.

Uiteraard heeft het gebouw een gewijzigde schaal tegenover de omgeving, maar deze schaal staat in relatie tot de oppervlakte van het goed, waarbij het geheel toch nog veeleer een lage paviljoenstructuur zal bewaren en geenszins boven de omgeving zal uittorenen. Het ruimtegebruik en de bouwdichtheid liggen eerder laag en zijn aanvaardbaar.

p) In toepassing op art. 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen verder geen opmerkingen gemaakt worden inzake gezondheid en veiligheid in het algemeen. De reliëfwijzigingen blijven beperkt tot de functionele noodwendigheden. Er zijn geen cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling.

...

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de aanvraag kan vergund worden op basis van de afwijkingsbepaling van art. 4.4.9. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op grond van de voor de vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bepaalde standaardtypebepalingen inzake de gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen;*
- de aanvraag is gelegen aan een voldoende uitgeruste weg;*
- de aanvraag voldoet aan de verordening Toegankelijkheid;*
- de omliggende ontsluitingswegen zijn afdoende uitgerust om de bijkomende verkeersbewegingen op te vangen;*
- de aanvraag doorstaat de watertoets;*

- het betrokken bos is een kleine verbossing van minder dan 22 jaar, waarvoor een ontheffing op het verbod van ontbossing werd bekomen en geen verplichte compensatie geldt.
- de gevolgen voor het habitatrichtlijngebied zijn niet significant, gezien de afstand dat de bebouwing zal behouden tegenover dit gebied;
- de schaal en de bouwdichtheid van het project zijn aanvaardbaar, en overal zijn voldoende afstanden naar de omliggende woningen bewaard om bezonning, belichting en privacy te waarborgen.
- er kan geconcludeerd worden dat er geen significante negatieve milieueffecten te verwachten zijn in de huidige opstelling en rekening houdend met de reeds voorzien maatregelen.

...

BESLUIT

1. Het besluit van de deputatie van 20 november 2014 houdende het verlenen van een voorwaardelijke vergunning voor het bouwen van een rust- en verzorgingstehuis ... in te trekken.

...

4. De aanvraag ... te vergunningen, met volgende voorwaarden:

- de aanvraag dient te voldoen aan de normbepalingen van de verordening Toegankelijkheid
- de voorwaarden in het ontheffingsbesluit van het verbod tot ontbossing van 2 juli 2015 stipt na te leven;
- er worden in totaliteit 70 parkeerplaatsen gecreëerd. Dit wordt weergegeven op de aangepaste plannen.

...

Dit is de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 16 november 2015 bij de Raad ook een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de thans bestreden beslissing. De Raad heeft deze vordering verworpen met een arrest van 30 november 2015 (nr. RvVb/UDN/1516/0282). De verzoekende partij heeft tegen dit arrest cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Het cassatieberoep werd met een beschikking van 2 februari 2016 toelaatbaar verklaard.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomenende partijen betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid is en dat de verzoekende

partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft de hoogdringendheid als volgt:

“ ...

Het element van de hoogdringendheid wordt op zich reeds aangetoond door het arrest van Uw Raad van 24 maart 2015 waarbij een eerdere vergunning, afgeleverd op basis van hetzelfde aanvraagdossier voor een identiek pakket aan werken, werd geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De motieven van dit arrest tonen a fortiori aan dat voldaan is aan de vereiste van de hoogdringendheid in het kader van de "normale" schorsingsprocedure. Een arrest in het kader van de vernietigingsprocedure die middels het huidige verzoekschrift opnieuw (voor de derde maal intussen ...) wordt opgestart, dreigt onherroepelijk te laat te komen.

23. De (voorlopige) tenuitvoerlegging van de bestreden vergunningsbeslissing in afwachting van de beoordeling van het beroep tot nietigverklaring zal een zwaarwichtig nadeel berokkenen aan verzoekster.

24. Het bestreden besluit houdt de toelating in voor het oprichten van een enorm gebouwencomplex op een thans braakliggend terrein (grasland), aanpalend aan de woning en tuin van verzoekster.

Tussen de beide percelen bestaat geen enkele buffering; de woning en tuin van verzoekster geven onmiddellijk uit op het perceel. Ten bewijze wordt verwezen naar de luchtfoto's, het kadastraal plan en ander fotomateriaal, neergelegd als stuk 3.

Volgens de vergunde bouwplannen wordt parallel met de eigendomsgrens, op een afstand variërend tussen 15 meter en 16 meter van de eigendomsgrens, een vleugel van het zgn. rusthuis opgericht. De effectieve afstand tot de woning van verzoekster zal derhalve maximaal 18 meter bedragen, zonder mogelijkheid tot buffering.

Het rusthuis krijgt een bouwhoogte die varieert van gebouw tot gebouw, maar waarbij telkens wordt uitgegaan van 2 volwaardige bouwlagen en een dakverdieping. Het gebouw is dus alleszins een stuk hoger dan de woning van verzoekster, die slechts twee bouwlagen met plat dak heeft.

Op de strook tussen het gebouw en de eigendomsgrens worden volgens de bouwplannen wandelpaden e.d. ingericht.

In dit complex wordt zgn. een rust- en verzorgingstehuis met 120 bedden en 40 seniorenflats voorzien, in totaal 160 kamers of wooneenheden, en tevens een ondergrondse parking met ontsluiting door het bos aan de voorzijde van het perceel.

25. Verzoekster zal ten gevolge van de inplanting van de gebouwen de volgende gecumuleerde nadelen ondervinden.

Ten eerste zal verzoekster aan privacy verliezen ten gevolge van de inplanting van het complex pal naast haar woning en tuin. Vanuit de appartementen op de drie niveaus in het gebouw zal vrijelijk zicht kunnen genomen worden op de tuin en in de woonvertrekken van de woning van verzoekster (zie de foto's).

26. Behoudens het verlies aan privacy, zal ook het uitzicht van verzoekster danig aangetast worden (visuele hinder). Waar zij thans zicht heeft op een open grasland, zal zij zich voortaan geconfronteerd zien met een massieve bebouwing langsheen de perceelsgrens.

27. Deze nadelen worden niet getemperd door enige groenaanleg, aangezien de bouwplannen voorzien dat naast het rusthuis wandelpaden zouden aangelegd worden. Bovendien zou een groenscherm evenmin kunnen verhinderen dat vanuit de bovenste kamers van het complex inzage wordt genomen in de tuin, behoudens indien men op de perceelsgrens een groenscherm zou aanplanten dat elk licht in de tuin van verzoekster wegneemt.

Gezien de inplanting van de woning van verzoekster gaat het derhalve om niet te temperen nadelen.

28. Door de omvang van het complex, de inplanting tot op 15 meter van de perceelsgrenzen en de overdreven bouwhoogte (tot drie meter hoger dan de woning van verzoekster) zal zij in elk geval ook in belangrijke mate bezonning verliezen, zowel in haar woning als in haar tuin. Haar perceel is immers net ten zuiden van het bouwperceel gelegen, zodat de impact van het complex op het zonlicht richting haar woning maximaal zal zijn. In de herfst, de winter en de lente zal verzoekster praktisch geen zonlicht meer hebben door de inplanting van het complex.

29. Verder zal ook de verkeersveiligheid op de wegen rondom het bouwperceel in het gedrang worden gebracht door de toename in verkeer ten gevolge van de inplanting van het gebouwencomplex in deze landelijk omgeving.

De toestroom van verkeer gekoppeld aan 160 woongelegenheden en de dienstverlening die gepaard zou gaan met de exploitatie van het complex (leveranciers, personeel, bezoekers, ...) en die doorgaans geconcentreerd is op bepaalde piekuren zal aanleiding geven tot een overbelasting van de rustige straten in de buurt.

30. Bovendien is er een manifest gebrek aan parkeergelegenheid op de terreinen van het zogenaamd rusthuis (te verklaren doordat men het bos aan de voorzijde uiteraard dient te ontzien), zodat de wegen voortdurend zullen ingenomen worden als parking voor bezoekers. In het bijzonder de Buurtweg nr. 23 - die verzoekster dient te gebruiken om haar woning te bereiken - zal daardoor onberijdbaar worden, aangezien deze weg te smal is voor gelijktijdig gebruik door twee voertuigen.

31. Zoals hoger aangetoond, zal verzoekster ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een ernstig nadeel lijden, zeker ingeval de verschillende hinderaspecten cumulatief en globaal worden beoordeeld overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad.

32. Het spreekt voor zich dat het ernstig nadeel moeilijk te herstellen is, aangezien het voor verzoekster als particulier zeer moeilijk en zelfs onmogelijk zal zijn om het complex en zijn aanhorigheden te doen verwijderen eenmaal deze zijn opgericht. Het verlies aan rustig woongenot dat in de tussenperiode werd geleden, is in elk geval onherstelbaar.

...

33. Dat het aangevoerde nadeel als moeilijk te herstellen dient te worden aangemerkt, blijkt overigens overduidelijk uit het arrest van Uw Raad van 24 maart 2015 waarbij de tenuitvoerlegging van de eerdere stedenbouwkundige vergunning dd. 20 november 2015 bij uiterst dringende noodzaak werd geschorst.

In het bijzonder werd door Uw Raad geoordeeld dat de vrees van verzoekster dat de tenuitvoerlegging van de werken mogelijk schadelijke gevolgen kan hebben voor de waterhuishouding in het algemeen en voor haar perceel in het bijzonder niet als louter hypothetisch kan worden afgedaan. Meer bepaald oordeelde Uw Raad als volgt (zie p. 16 van het schorsingsarrest - stuk 22):

...

Ook ingevolge de tenuitvoerlegging van huidig bestreden besluit zullen de werken schadelijke gevolgen hebben voor de waterhuishouding in het algemeen en voor het perceel van verzoekster in het bijzonder.

Het is duidelijk dat ook in casu enkel de schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit het daaruit voortvloeiende ernstige nadeel voor verzoekende partij kan afwenden.

34. Om proceseconomische redenen stelt verzoekster in onderhavig verzoekschrift geen vordering tot schorsing bij UDN in. Op dit ogenblik is er op het terrein geen enkele indicatie dat de aanvrager zinnens zou zijn om de werken terug op te starten. Verzoekster neemt aan dat de aanvrager, zoals dat het geval was voorafgaand aan het UDN-arrest, de beoordeling door Uw Raad zal afwachten. In die omstandigheden, en gelet op het uitzonderingskarakter van de UDN-procedure zoals meermaals bevestigd in de rechtspraak van Uw Raad, wordt een reguliere schorsingsprocedure ingesteld, omdat er op dit ogenblik dus geen indicatie voorligt dat dergelijke procedure "te laat" zou komen. Mocht er op het terrein evenwel aanstalten gemaakt worden om de werken opnieuw op te starten, maakt verzoekster voorbehoud om desnoods onmiddellijk een vordering bij UDN in te stellen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoekende partij verwijst naar het arrest van uw Raad van 24 maart 2015 waarbij de tenuitvoerlegging van een eerdere vergunning, die voor dezelfde aanvraag werd verleend, werd geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

...

Verzoekende partij laat echter na om in concreto aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden vandaag nog dezelfde zijn, of minstens vergelijkbaar, met de feitelijke omstandigheden zoals die zich voordeden in maart 2015. Overigens volstaat de verwijzing door de verzoeker naar schorsingsarresten in eenzelfde of gelijkaardige zaak niet om de hoogdringendheid aan te tonen. (R.v.St., Verhelst, nr. 196.893 van 13 oktober 2009; R.v.St., Reinhold, nr. 112.607 van 19 november 2002)

...

Los van de vaststelling dat bepaalde aangevoerde nadelen op het eerste gezicht in abstracto misschien wel ernstig kunnen lijken, moet echter worden vastgesteld dat uit deze uiteenzetting geen redenen blijken die aantonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de vermelde nadelen te voorkomen en dat het verstrijken van de tijd in afwachting van een uitspraak ten gronde tot zware schadelijke gevolgen zou leiden. De verzoekende partij gaat dan ook volledig voorbij aan de vereiste van de hoogdringendheid. (RvVb, nr. RvVb/S/1516/0311 van 1 december 2015)

Ook laat de verzoekende partij na om voldoende precieze, pertinente en concrete elementen aan te voeren die een eventuele hoogdringendheid op afdoende wijze aantonen.

...

3.

De eerste tussenkomende partij formuleert geen repliek.

4.

De tweede tussenkomende partij onderschrijft het verzoekschrift maar voegt omtrent de vereiste hoogdringendheid niets toe.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §1, zesde lid DBRC-decreet en artikel 56, §1, 2° en artikel 57, 1° Procedurebesluit, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De vereiste van hoogdringendheid impliceert onder meer dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot nietigverklaring. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het arrest van 24 maart 2015 (nr. UDN/2015/0006) waarbij de Raad destijds de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft bevolen van de vergunningsbeslissing van 20 november 2014 en die met de thans bestreden beslissing inmiddels werd ingetrokken. De Raad dient elke vordering evenwel op haar eigen merites te beoordelen zodat de verzoekende partij niet kan volstaan te verwijzen naar deze eerdere procedure.

Bij haar uiteenzetting inzake de hoogdringendheid van de vordering verwijst de verzoekende partij verder naar het gebrek aan visuele buffering, verlies van privacy, schaduw hinder, mobiliteitsoverlast, mogelijke parkeerproblematiek en schadelijke gevolgen voor de waterhuishouding.

Een zaak is evenwel slechts hoogdringend wanneer de vrees voor schade van een zekere omvang, dan wel ernstige ongemakken of nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt en wanneer deze nadelige gevolgen niet kunnen opgevangen worden binnen de gebruikelijke termijn van de vernietigingsprocedure. De bewijslast ligt bij de verzoekende partij.

3.

Uit de voorafgaande procedures blijkt dat de gedeeltelijke ontbossing ten behoeve van de aanleg van de toegangsweg naar het tehuis reeds heeft plaatsgevonden. Voorts blijkt uit het verzoekschrift duidelijk dat de verdere uitvoering van de bestreden beslissing geen aanvang heeft genomen.

De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift tot schorsing zelfs uitdrukkelijk dat er *“geen enkele indicatie (is) dat de aanvrager zinnens zou zijn om de werken terug op te starten”*. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift verder voorbehoud dat zij wel een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid zal instellen mochten er *“op terrein evenwel aanstalten gemaakt worden om de werken opnieuw op te starten”*. Deze uiteenzetting van de verzoekende partij staat haaks op de vereiste hoogdringendheid van de vordering.

Op de zitting van 12 april 2016 verklaart de raadsman van de verzoekende partij dat de werken, na de ontbossing, niet zijn hervat. Dit wordt tevens bevestigd door de raadsman van de eerste tussenkomende partij. De verzoekende partij maakt thans op geen enkele manier aannemelijk dat er concrete omstandigheden voorliggen die maken dat zij het resultaat van de procedure ten gronde niet zou kunnen afwachten.

4.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1 DBRC-decreet en de artikelen 56 en 57 van het Procedurebesluit gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij de hoogdringendheid niet aantoont, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de vzw RANA wordt geacht niet te zijn ingediend.
2. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 7 juni 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER